

דרך הרי"ף

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

תולדות | גיליון 53 | ה' כסלו התשפ"ד

סעודה ראשונה

”וַיַּעַקֵב אִישׁ תָּם יֹשֵׁב אֱהָלִים...”

”וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת יַצְחָק בֶּן אַבְרָהָם אֲבִרְהֵם הוֹלִיד אֶת הַגְּדוּלָה וְהַנִּסְיוֹן שֶׁל הָאָדָם לַעֲשׂוֹת דְּבָרִים מַעֲבֵר לְטַבַּע שְׂבוּ נְבֵרָא

אנחנו רואים בפרשה "וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת יַצְחָק בֶּן אַבְרָהָם אֲבִרְהֵם הוֹלִיד אֶת יַצְחָק" ורש"י במקום אומר לפי שהיו ליצני הדור אומרים מאבימלך נתעברה שרה.. מה עשה הקב"ה צר קלסתר פניו של יצחק דומה לאברהם. התורה הקדושה אומרת לנו שהקב"ה לקח את הפנים של אברהם ויצחק ועשה אותם אחד, אפילו שזה דבר מעל הטבע. גם אם רואים תאומים וחושבים שהם דומים, הם לא דומים אותו דבר ולכל אחד יש את הפנים שלו ויש שינוי, פה הקב"ה יצר שיהיו להם אותם פנים.

וצריך להבין, ליצני הדור ודאי לא אמרו ששרה התעברה מאבימלך כי זה לא מציאותי, אם נספור את הזמן ממתי ששרה נלקחה לבית אבימלך עד שהייתה בהריון זה הרבה שנים, לפחות עשרים שנה. אז מה שרה הייתה בהריון עשרים שנה?

אלא פשוט שמבחינת העיבור לא לזה התכוונו, הכוונה הייתה למשהו אחר. ופה אולי אפשר לפרש ולומר יסוד גדול, ידוע שבן אדם יכול ליצור ולתת בעולם משהו שיש בו, משהו שאין בו הוא לא יכול לתת בעולם, לדוגמה אדם יכול להביא לעולם כסף אם יש לו, אם אין לו הוא לא יכול להביא. וכן חכמה ודעת, אם יש לו הוא יכול לתת, אם אין לו הוא לא יכול לתת.

ידוע שאברהם הוא מידת החסד, יצחק הוא גבורה ויעקב הוא תפארת שמעורבב מחדס וגבורה יחד, אלו הם שלושת האבות. על פי זה אפשר לבאר ולומר כך, אברהם הוא חסד והוא ילד את יצחק שהוא דין, אין מציאות שהוא ילד את יצחק כי חסד לא יכול ללדת דין. אם כך, מאבימלך התעברה שרה לא מאברהם כי הוא חסד, ואדם יכול ללדת רק מה שהוא, לא מה שאין לו. אלא אברהם במהותו לא נולד חסד, הוא נולד בחרון מלשון חרון שהיה דין והוא שינה את הכוח שלו מחרון שזה דין לחסד, לכן התורה אומרת "אַבְרָהָם הוֹלִיד אֶת יַצְחָק" שאברהם היה דין ושינה את זה לחסד, וכשיצחק נולד הוא לקח מאברהם שהיה לו גם דין וגם חסד.

וזו הגדולה של אברהם שלקח את הדין והפך אותו לחסד, כי אם אדם עושה מה שהוא זו לא גדולה, אדם שאוהב לתת צדקה והוא נותן זה לא בשבילו ניסיון, אדם קמצן שקשה לו לתת צדקה זה הניסיון הגדול. הניסיון של האדם זה אדם שאין בו טבע מסוים והוא עושה מעבר לטבע זה הניסיון, לכן אברהם הוליד את יצחק שהיה דין והפך את עצמו לחסד וילד את יצחק שהוא דין.

סרקו את הברקוד החדש והצטרפו לקבוצה של כבוד האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

אם אדם ח"ו הגיע לשנוא את האדם "לא תִשְׂנֵא אֶת אָחִיךָ בְּלִבְּךָ" (ויקרא יט, יז), אם אדם הגיע לשנאת חינוך סימן שיש אצלו דברים רעים גדולים בלב וזה לא רק הריב הזה שהוא רב עם חבריו או לא רק השנאה הפרטית הזאת שעכשיו הוא נמצא עם חבר שלו או עם מישהו מסוים. המטענים והדברים שיש אצלך בלב, אותם תשתיק, אותם תחזיר בתשובה, אותם תתקן, אותם תיישר, כי אם אותם לא תיישר גם אם תסדר תדר עכשיו עם החבר הזה שעכשיו אתה בריב איתו, מחר תהיה בריב עם מישהו אחר, מחרתיים תהיה בריב עם מישהו אחר, מישהו אחר מחרתיים יעשה לך משהו אחר. להשלים בשנאת חינוך זה לא מספיק, השנאת חינוך זה מראה על משהו רחב רוחבי אצלך מאד שאתה צריך עליו לעבוד.

"אברהם הוליד את יצחק"
דבר ראשון שנעשה בעולם פותח פתח לאחרים באותו עניין

אנחנו רואים בפרשת השבוע "ואלה תולדת יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק", צריך להקשות קושיה מה זה הוליד? היה צריך להיות כתוב אברהם ילד את יצחק, הרי כל מילה בתורה מזוקקת הלשון הוליד לא נכון זה בלשון הווה, הילד הזה יצחק בן שישים והיה צריך לומר ילד את יצחק בלשון עבר זו שאלה ראשונה. שאלה שניה אנחנו אומרים כל יום בתפילה "אָז וְשִׁיר מְשֶׁה" (שמות טו, א), צריך לומר אז שר משה בלשון עבר, למה כתוב "אָז וְשִׁיר מְשֶׁה" בלשון עתיד, וכמו בפרשה שלא נאמר ילד בלשון עתיד אלא "הוליד" בלשון הווה, למה ככה התורה אומרת?

אז אולי אפשר לפרש ולומר יסוד גדול, כל דבר בחיים ראשון הוא קשה, אחרי שעוברים אותו בפעם הראשונה הוא קל לכולם כמו אדם שנועל נעל חדשה, בפעם הראשונה היא לוחצת וכואבת ואח"כ היא יותר נוחה לו. כך בחיים, כל דבר ראשון בחיים הוא קשה, עוברים אותו והוא נהיה קל. מצוה שאדם עושה פעם ראשונה בהתחלה היה קשה לו ואחרי שהוא עושה אותה זה נהיה לו קל לפעמים הבאות. אדם שהולך והקים ראשון ישיבה בהתחלה זה היה קשה, אבל אח"כ לכולם זה כבר יותר קל לפתוח.

וכן אפשר לבאר ולומר לעניין "יעל הנסים", בחנוכה ובפורים כשאומרים "בנימים ההם" התחיל הנס, אבל אחרי שהתחיל ונפעל הנס "בְּזִמְנֵה הַהֵ" כבר קל שהדבר יקרה. כך אצל שרה אמנו שהייתה עקרה, אבל אחרי שהיא נפקדה כל אישה שהיא עקרה כבר קל לה להיפקד, כי שרה אמנו פתחה את הדלת לכל הנשים העקרות שיכולות להיפקד בזרע של קיימא.

מתי שיש אנשים שלא הצליחו בפרנסה או שעשו עסק שלא הצליח, אחרי הראשון שהצליח בעסק הזה, לכל האנשים קל יותר לעשות את העסק הזה, הדבר הראשון הוא הקשה וכשהוא עובר כל השאר עוברים בקלות.

אז אפשר לבאר ולומר אצל אברהם אבינו "אברהם הוליד את יצחק", אברהם לא רק ילד את יצחק אלא זה שאברהם הוליד והיה נס ששרה נפקדה, הנס הזה והכוח הזה המשיך לדורי דורות שכל עקרה תוכל להיפקד לכן "הוליד" בלשון הווה. כך גם "אָז וְשִׁיר מְשֶׁה" הנס שהיה לעם ישראל בקריעת ים סוף הוא לא נס לשעתו בלבד ובזה הסתיים, אלא ממשיך לדורי דורות שבכל פעם שיש לאדם צרה או בעיה שהכל סגור לו, הוא שואב כוח מהנס של הישועה בקריעת ים סוף שנשאר לדורי דורות.

וזה יסוד גדול אדם צריך לדעת שהאבות הקדושים סללו לנו דרך להיפקד ולהיושע בכל דבר של קושי לדורי דורות, לידת יצחק "אברהם הוליד את יצחק" וקריעת ים סוף "אָז וְשִׁיר מְשֶׁה".

**כדאי הוא דבי שמעון
 למקוד עליו בשעת ההרהר**

הזרמנות הר פנמיית
 להנצחת שמות במהדורה
 החדשה והמהודרת של ספרי
 לימוד הזוהר היומי

**ניתן להנציח שמות
 להצלחה, ישועה ופרנסה
 או להנציח את שמות
 הנפטרים לעילוי נשמתם**

**ולזכות בשותפות של
 עשרות אלפי סיומי
 הזוהר הקדוש**

לימוד יומי
ט תשרי
 24/09/25

המנוח הנצח
ספר
 מולק ללימוד יומי
 למי סדר בר יוחאי יסוד שלום
 והתורה ילדיה

**להנצחת הזוהר היומי
 או הנצחת חודש לימוד מלא
 במהדורת הזוהר היומי שתהולק בעשרות אלפי עותקים**

התקשרו למוקד הזוהר בטלפון *9260

ש"ת הדי"ף

שאלה:

כבוד הרב, הבת שלי יוצאת הרבה שנים עם בחור מסוים והיא רוצה מאד להתחתן, אך לבחור קשה להגיע להחלטה ומצד שני גם הם מסרבים להיפרד. בתור אמא מה אני יכולה לעשות?

תשובה:

דברים שנמשכים הרבה זמן הם לא בריאים ולא טובים. צריך ללחוץ אותם לקחת החלטה להתחתן וגם צריך להבין מה הסיבה, לשמוע את הסיבה למה לא לוקחים החלטה. דבר בריא זה זוג יוצא תקופה, לקום להתחתן. לגרור את זה הרבה שנים זה לא בריא, זה גם יצר הרע וגם לא טוב וגם אח"כ יכול לעבור שנים ולעבור יצר הרע ביניהם ולהתפרק החבילה. זה לא טוב, מגיע, עובר תקופה, קובעים זמן, צריך למסד את זה ולהתחתן, לגרור לא טוב.

"ויעתר יצחק לה' לנכח אשתו כי עקרה הוא ויעתר לו ותהר רבקה אשתו"
אדם שמקבל בשמחה את כל מה שעובר עליו הקב"ה שומע לתפילותו

רבתינו הקדושים אומרים שמתי שרבקה הייתה עוברת ליד בתי עבודה זרה עשו היה מפרנס ורוצה לצאת. רבקה שראתה כך, הלכה לבית מדרשם של שם ועבר לדרוש את השם ויש לשאול מה הפירוש של הדברים?
 אלא אולי אפשר לפרש ולומר, מובא בגמרא (שבת כג:) אמר רבא דרחים רבנן הוו ליה בנין רבנן, דמוקיר רבנן הוו ליה חתנוותא רבנן. אמר רבא כל מי שמרחם ועוזר לתלמידי חכמים בזכות זה יהיו לו בנינים ת"ח, ואם הוא מכבד ת"ח יהיו לו חתנים ת"ח. מתי שרבקה ראתה שיש לה בן שרוצה לצאת ליד בתי ע"ז, היא הלכה לתלמידי חכמים לשם ועבר כדי לעזור לתלמידי חכמים ואז תזכה שהבן שבבטנה שרוצה לצאת ליד מקומות של עבירה, יהיה צדיק בזכות שהיא מרחמת על תלמידי חכמים.

התורה הקדושה אומרת לנו שרבקה הייתה עקרה ולא היו לה ילדים, יצחק ורבקה עמדו להתפלל שהקב"ה יפקוד אותם בילדים, יצחק עמד בצד דרום ורבקה עמדה בצד צפון ואז הקב"ה שמע את תפילותיו של יצחק ופקד אותם. נשאלת השאלה למה הקב"ה לא שמע לתפילה של רבקה ושמע דוקא לתפילתו של יצחק?

רואים פה יסוד גדול, מתי שאדם מרחם על תלמידי חכמים ומשתדל בשבילם הוא זוכה שהבנים שלו ילכו בדרך השם ויהיו תלמידי חכמים. לכן צריך להשתדל בכל הכוח לרחם על תלמידי חכמים ולכבד אותם כדי לזכות לבנים וחתנים תלמידי חכמים. ועוד בימים אלה שיצר הרע גדול ביותר ויש קושי בחינוך הילדים, לכן האדם צריך להשתדל בכל כוחו לרחם על תלמידי חכמים שתהיה לו סגולה לבנים ת"ח וגם לכבד ת"ח שתהיה לו סגולה לחתנים ת"ח.

אלא אולי אפשר לפרש ולומר, אדם שסובל יסורים ועם הכל הוא מקבל את הכל באהבה ובשמחה וממשיך להאמין בקב"ה יש משקל גדול לתפילה שלו. ליצחק אבינו היו יסורים, הוא ראה את אימו שנפטרה כביכול בגללו מעקידת יצחק, יצחק אבינו היה עולה תמימה היה עיוור, ליצחק אבינו היה הרבה סבל בחיים, היו לו חיים טובים אבל לא פשוטים ועם הכל לא היו טענות כלפי הקב"ה על כלום, הוא קיבל הכל בשמחה ואהבה.

"ויעתר יצחק לה' לנכח אשתו"

עיקר תפילות הבעל בבית יהיו על רוחניות והאשה על גשמיות

אנחנו רואים בפרשת השבוע שיצחק ורבקה היו עקרים, יצחק עמד בצד דרום ורבקה עמדה בצד צפון ושניהם התפללו להיפקד בזרע של קיימא. אז הקשנו ושאלנו למה זה בצד דרום ולמה זה בצד צפון?

הגמרא אומרת (סנהדרין צב:) אחרי שדוד המלך סיים לכתוב את ספר התהלים, נבוכדנצר התחיל להגיד שבחים לקב"ה, ומתי שאמר, הוא כמעט סתר את כל השבחים שדוד המלך אמר בתהלים. ידוע שנבוכדנצר היה רשע גדול, החריב את ביהמ"ק וכמעט שהשבחים ששיבח את הקב"ה היו יותר חזקים מכל התפילות שדוד המלך התפלל.

אלא אפשר לומר יסוד גדול הגמרא אומרת (בבא בתרא כה:) אמר רבי יצחק הרוצה שיחכים ידרים ושיעשיר יצפין, אדם שרוצה להעשיר יתפלל וילך לצד צפון ואדם שרוצה להחכים בתורה ילך ויתפלל לצד דרום. על פי זה אפשר לבאר יצחק עמד להתפלל בצד דרום ורבקה עמדה להתפלל בצד צפון, הבעל צריך להתפלל על רוחניות, על יראת שמיים, על עבודת השם והאשה צריכה להתפלל בבית על פרנסה. ודאי שגם הבעל צריך להתפלל על הפרנסה והאשה צריכה להתפלל גם על יראת שמיים והתורה, אבל רוב תפילותיו של הבעל צריכות להיות על התורה והאשה על הפרנסה.

מתי שספר התהלים עמד במבחן מול השבחים של נבוכדנצר, בא מלאך ויצק לו זהב רותח בפה שלו ואז שתק נבוכדנצר מכל השבחים ששיבח את הקב"ה. נשאלת השאלה אם הוא משבח את הקב"ה יותר מדוד המלך ניתן לו, בגלל שזה דוד המלך צריך לצקת לו זהב להשתיק אותו?

אלא אפשר לבאר ולומר מה שאומרים לנו רבותינו הקדושים, נבוכדנצר שיבח את השם אבל הכל היה לו טוב בחיים, היה עשיר היה חזק ששלט על העולם, הוא שיבח את השם מתוך שהיה לו טוב. אבל דוד המלך, כל התהלים זה היה יסורים, הבן שלו רודף אחריו, צרות משונות ועם הכל הוא מהלל ומשבח את הקב"ה, זו הגדולה של דוד המלך. לכן המלאכים שמו לו משהו רותח בפה כשישיב את ה', וברגע אחד שהיה לו משהו לא נוח הוא זרק את הכל.

והגמרא אומרת (בבא מציעא נט.) אוקירו לנשיכו כי היכי דתתעתרו תוקירו את הנשים כדי שתתעשרו, כוח הפרנסה של האדם נמצא ביד של האשה, היא המפתח של הפרנסה בבית. לכן יצחק התפלל בצד דרום שיהיה לו בן צדיק עם תורה ויראת שמיים, אבל רבקה התפללה לצד צפון כי משם הכוח של הפרנסה.

אצל יהודי גם אם יש יסורים ובעיות הוא ממשיך לשבח את השם, אצל גוי המבחן כשיש בעיות הוא בועט ולא רוצה כלום. וכך אפשר לבאר ב"עלינו לשבח" כשאומרים "ויאנחנו כורעים ומשתחוים" גם כשאנחנו כורעים תחת הנטל עם בעיות, נופלים ואין לנו כוח לעמוד ביסורים שיש לנו, עם הכל אנחנו משתחוים ומודים לקב"ה.

אם כך אדם צריך ללמוד וללמד את אשתו מתי שמתפללים שהגבר יתן את כובד תפילותו לעניינים רוחניים והאשה תתן את כובד תפילותה לעניינים גשמיים.

וזו המעלה של היהודי וזו המעלה של יצחק אבינו שהקב"ה קיבל את תפילותו כי עם כל הבעיות קיבל את הכל בשמחה. מתי שאדם מתחיל עם ויכוחים זה לא נוח וזה לא טוב הוא מאבד את הכל, מתי שאדם מקבל את הכל בשמחה ובאהבה זו המעלה הגדולה של האדם.

"ויתרצו הבנים בקרבה ותאמר אם כן למה זה אנכי ותלך לדרש את ה'"
עזרה וכבוד לתלמידי חכמים סגולה לילדים שילכו בדרך התורה והמצוות.

אנו מוצאים בפרשת השבוע "ויתרצו הבנים בקרבה... ותלך לדרש את ה'",

רבתינו הקדושים לומדים מהמעשה בגמרא (מנחות מד.), שמצות ציצית היא סגולה להינצל מיצר התאוה.

ולמדו כן מסמיכות שני הכתובים בפרשת ציצית (במדבר טו, טז) "וראייתם אתו וזכרתם את כל מצות ה' ועשיתם אתם ולא תתרו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זנים אחריהם". ופירשו, ההסתכלות בציצית היא סגולה נפלאה לקיים כל מצוות קום ועשה, והיא גם שמירה שלא יתור אדם אחרי לבבו ועיניו המסרסים את האדם לעבירה..

חפשו: ספר הישועות
ספר דברים G

ספר דברים
מצמיח ישועה!

לקבלת הספר: 03-792-2548
חפשו: ספר הישועות - ספר דברים G

לעבוד את הקב"ה מבלי לחשוב על השכר זו עבודה בשלימות

יש מעשה שמסופר על המהרש"א, המהרש"א היה אחד האנשים הצדיקים הגדולים, אחד האנשים הקדושים שהיו בעם ישראל. ידוע שבזמן המהרש"א יש סיפור שהוא מזעזע, מסופר בזמן המהרש"א היה מול הישיבה של המהרש"א כנסיה שהיה שמה כומר צורר יהודים גדול, הוא היה רודף את היהודים בכל הכוח, כל דבר רע שהיה אפשר לעשות ליהודים, הוא היה עומד ועושה ליהודים.

מסופר שמתו שהמהרש"א נפטר מן העולם הוא השאיר צוואה, הוא אמר לתלמידים שלו תקחו את הארון שלי ותשימו אותו בפתח של הכנסיה במשך כך וכך זמן ואל תזיזו את זה עד שיעבור זמן, רק אז תזיזו את הארון שלי ותקברו אותו.

שמו את הארון של המהרש"א ליד הכנסיה ומסופר, כל כמה רגעים שעברו הכנסיה היתה יורדת בתוך האדמה טפח, עוד כמה רגעים שעברו, עוד טפח ירדה הכנסיה, עד שרובה של הכנסיה נקברה בתוך האדמה, כי זה היה מקום שהיו רודפים ושונאים את היהודים שנאה גדולה ביותר. אז מסופר על המהרש"א שהיה קודש קודשים, שהוא בנה ישיבה גדולה והיה חובות עצומים לישיבה מתי שהוא גמר לבנות את הישיבה והוא לא ידע איך לשלם את החובות.

מה הוא עשה, הוא הזמין את כל היהודים שהיו גרים בעיר ומסביב לעיר והוא אמר לכולם לתרום כסף לבנות את הישיבה. חיכו, היה תרומות קטנות ביותר שלא היה מספיק לכולם.

המהרש"א היה בצער גדול, עמד המהרש"א ואמר שהוא נותן הבטחה, מי שיתרום סכום גדול לישיבה, הוא נותן לו את כל עולם הבא שלו. כל הגבירים של העיר, האנשים העשירים ישבו וחשבו, המהרש"א יתן את עולם הבא שלו, אין לזה גבול, המהרש"א הוא אחד הקדושים שהיו בעם ישראל. כל האנשים העשירים של העיר התחילו לריב ביניהם איזה סכום יתן יותר, כל אחד רצה את העולם הבא של המהרש"א.

אחרי שהגיעו לסכום הגבוה ביותר, המהרש"א שמע את הסכום, עשו חשבון וראו שעוד חסר, זה לא מספיק. עמד המהרש"א ואמר, מי שיתן עוד סכום כך וכך להשלים את הכל, אני אתן לו את עולם הבא שלי, מהיום עד מותי, כל מה שאני אלמד תורה ואני אעשה מצוות.

עוד פעם התחילו כולם להתווכח ביניהם, מי יתן את הסכום הגדול ביותר? עד שמישהו נתן. אחרי שמישהו נתן וגמרו את כל העניין של הישיבה, קם המהרש"א מהכיסא והתחיל לרקוד ולשמוח שמחה גדולה ביותר.

אחרי שגמר לרקוד ולשמוח, באו ושאלו אותו, מה הרב כל כך שמח על זה שכבר אין חובות לישיבה, ששילמו את כל החובות, שהסתיים הכל? אמר להם המהרש"א, לא, אני שמח שמפה ולהבא כל מה שאני אעשה אני אעבוד את השם בשלמות בלי אף רצון שלי, אני לא צריך כלום, אני יודע שאני עובד את השם בלי לחכות לקבל אף שכר מהשם, בשלמות, בתמימות, בענווה, ביראת שמיים, עם הלב שלם, אין לי אף מחשבה לקבל שכר מהקב"ה.

אדם צריך להגיע לאמונה בהשם, גם אם הוא לא חושב לקבל שכר מהשם. בעולם הבא, אבל מה שהוא עושה לעשות בשלמות גדולה.

העלון מוקדש לע"נ רוזה בת ג'מילה
למש' סוויד שהשבת פקידת שנתה